

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 15 marca 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Mariusz Sygrela

SSO Ewa Taberska (spr.)

SSO Hanna Bartkowiak

Protokolant apl. adw. Grzegorz Kubik

przy udziale A. D. Prokuratora Prokuratury Okręgowej  
w P.

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2017 r.

sprawy **W. A.**

oskarżonego z art. 157 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Obornikach

z dnia 29 listopada 2016 r. - sygn. akt II K 58/16

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

H. B. M. E. T.

## UZASADNIENIE

**W. A.** został oskarżony o to, że w dniu 26 września 2015 roku w R. uderzył pięścią w twarz R. M. w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania kości nosa bez przemieszczenia oraz erozji rogówki oka lewego, które to obrażenia stanowią naruszenie czynności narządów ciała na czas krótszy aniżeli 7 dni w rozumieniu art. 157§ 2 kk, tj. o czyn z art. 157§2kk,

Sąd Rejonowy w Obornikach wyrokiem z dnia 29 listopada 2016r. sygn. akt II K 58/26:

1. uznał oskarżonego W. A. winnym tego, że w dniu 26 września 2015 roku w R. uderzył pięścią w twarz R. M. w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania kości nosa bez przemieszczenia, erozji rogówki oka lewego oraz powierzchniowego stłuczenia prawej stopy, które to obrażenia stanowią naruszenie czynności narządów ciała na czas krótszy aniżeli 7 dni w rozumieniu art. 157§ 2 kk tj. popełnienia przestępstwa z art. 157§2kk i za to na mocy art. 157§2kk w zw. z art. 34 §1kk, art. 34 §1 a pkt 1kk, art. 35 §1kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

2. na mocy art. 46 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego W. A. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego R. M. w wysokości 15.000 (piętnastu tysięcy) złotych; nadto orzekł o kosztach sądowych.

**Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego – K. 196 – 198.**

Odpowiedź na apelację złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – K. 223 – 227.

**Sąd Okręgowy zważył co następuje:**

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy podnosi, iż skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych i zastosowanej do przypisanego oskarżonemu czynu kwalifikacji prawnej.

Także Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do ingerencji w powyższym zakresie w zaskarżony wyrok (brak przesłanek z art. 439 k.p.k.) i dlatego też rozważania swoje ograniczył tylko do zarzutu apelacji, to jest naruszenia przepisów prawa materialnego- art. 46 §2 kk oraz prawa procesowego - art. 424 § 2 kpk, a także alternatywnego wniosku apelacji – rażącej surowości wymiaru nawiązki.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oskarżyciel posiłkowy R. M. w piśmie z dnia 30 maja 2016r. – K. 87 – 89 złożył wniosek o orzeczenie od oskarżonego W. A., na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody w kwocie 10.000 zł. oraz zadośćuczynienia w kwocie 17.000 złotych. Wniosek ten szeroko uzasadnił.

Nadto w piśmie z dnia 15 sierpnia 2016r. – K. 137 – 139 oskarżyciel posiłkowy uzupełnił uzasadnienie żądanej kwoty zadośćuczynienia, a oskarżyciel publiczny przychylił się do żądanej przez pokrzywdzonego kwoty zadośćuczynienia – K. 163.

Rację ma obrońca oskarżonego, że Sąd Rejonowy nie odniósł się w żaden sposób do pisemnych i ustnych wniosków oskarżyciela posiłkowego o zasądzenie środka kompensacyjnego wskazanego w art. 46 §1 kk. Treść art. 46 § 1 k.k. jednoznacznie wskazuje, że orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia jest fakultatywne z urzędu, a obligatoryjne na wniosek, na co w tym ostatnim wypadku wskazuje użycie trybu oznajmującego do czynności czasownikowej "orzeka". W wypadku gdy została wyrządzona przestępstwem szkoda i pokrzywdzony lub inna osoba złożyli wniosek o jego orzeczenie, sąd nie może odmówić orzeczenia obowiązku naprawienia szkody. Regułą powinno być orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia, a jedynie wyjątkowo orzeczenie nawiązki.

Jednocześnie jednak nie jest możliwe orzeczenie nawiązki tylko wówczas, gdy nie są spełnione przesłanki do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody.

W niniejszej sprawie oskarżyciel posiłkowy odniósł obrażenia ciała i poniósł wymierne straty materialne, a także złożył odpowiedni wniosek, z obszernym uzasadnieniem, co dawało Sądowi I instancji także możliwość orzeczenia nawiązki.

Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie zawiera przyczyn nie orzeczenia naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 kk. Fakt ten stanowi obrazę art. 424 § 2 kpk, która, jednak zdaniem Sądu Okręgowego, nie miała wpływu na treść wyroku.

Zgodnie z treścią art. 455a kpk także, nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk.

Sąd Okręgowy zatem dokonał sam oceny słuszności braku rozstrzygnięcia w trybie art. 46 § 1 kk.

Obowiązek naprawienia szkody wskazany w treści art. 46 § 1 kk występuje w postaciach:

1) obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody,

2) zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Obu tych postaci nie można uznać za odrębne środki kompensacyjne przede wszystkim z powodu ich określenia w jednej jednostce redakcyjnej oraz tożsamości przesłanek orzekania.

Oskarżyciel posiłkowy przedstawił w swoich pismach obszernie uzasadnienie żądanych kwot związanych z rekompensatą doznanych w wyniku przestępstwa szkód i krzywd, które łącznie stanowią kwotę 27.000 złotych. Kwota ta obejmuje szereg czynników, które zdaniem Sądu Okręgowego wymagałyby jednak dalszego pogłębienia dowodowego.

Przede wszystkim oskarżyciel posiłkowy powołuje się na straty materialne związane z pracą zawodową, której nie mógł wykonywać w pełnym zakresie w okresie rekonwalescencji z uwagi na długotrwałą nieobecność w miejscu zatrudnienia.

Dalej oskarżyciel posiłkowy opisuje sposób leczenia i utrudnienia z tym związane, podaje jakie dolegliwości go nękały i jaką traumę przeżywa w związku z przestępstwem oraz jakie ograniczenia w życiu codziennym spotkały go w związku z doznanymi obrażeniami.

Ocena pełnych roszczeń wnioskowanych przez oskarżyciela posiłkowego niewątpliwie w części wymagałaby wiedzy specjalnej. Natomiast opinia lekarza sądowego z dnia 25.10.2016r. – K. 153 – 157 - to opinia jedynie w zakresie ustalenia przez Sąd prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu oraz w zakresie czy obrażenia odniesione przez pokrzywdzonego mają jeszcze wpływ na obecny stan jego zdrowia.

Podnieść także należy, że sam oskarżony nie poczuwa się do rekompensaty w takim zakresie w jakim domaga się jej pokrzywdzony i proponuje, co wynika z treści apelacji, rekompensatę w kwocie 500 złotych.

Stąd racjonalnym było orzeczenie przez Sąd Rejonowy wobec oskarżonego W. A. nawiazki zgodnie z treścią art. 46 § 2 kk.

Nie sposób natomiast zgodzić się z obrońcą, iż kwota 500 złotych to kwota, która mogłaby w pełni zrekompensować R. M. skutki dokonanego przez oskarżonego, na jego szkodę, przestępstwa. Jest to wręcz, zdaniem Sądu Okręgowego, kwota nie odpowiadająca nawet ułomkowi doznanych przez pokrzywdzonego strat i krzywd, a wręcz kwota bagatelizująca zarówno wagę przestępstwa jak i jego skutki.

Natomiast kwota 15.000 złotych orzeczonej przez Sąd Rejonowy tytułem nawiazki to kwota racjonalna i jej wysokość została wystarczająco uzasadniona przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W tym stanie rzeczy brak było jakichkolwiek podstaw do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, czy zmiany wyroku i obniżenia zasądzonej kwoty nawiazki do 500 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony w wyrok.

Na podstawie art. 636 §1 k.p.k. oraz art. 11 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49 poz. 223 ze zm.) Sąd Okręgowy obciążył oskarżonego obowiązkiem uiszczenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 30 złotych

H. B. M. E. T.